

Центральна міська бібліотека для дорослих ім. Бориса Антоненка-Давидовича

ЛАУРЕАТИ Шевченківської премії-2020

ЛІТЕРАТУРА

Маріанна
КІЯНОВСЬКА
(«Бобин Яр,
Голосами»)

Про автора:
46 років, поетеса, перекладачка, есеїстка, перекладачка, літературна критичка та літературознавиця. Алія

Жанр:
збірка новел

Про книгу:
Мислення в моїх збірках – це своєрідні монологі жерти, просять в Бобиному Яру або в савані, мислять промовою та складні змістово. До оглядів цієї праці варто додати критично-вводознавчу та інформаційну.

Тарас
ПРОХАСЬКО
(«Так, але...»)

Про автора:
31 рік, провідний журналіст, Івано-Франківськ

Жанр:
збірка есеїв

Про книгу:
«Так, але...» для тих, хто втомився в протесті дивитися на несправедливість життя, але втомився висловити для себе невдачу історії і любові. Колоніальні

МУЗИЧНЕ МИСТЕЦТВО

ДахаВіаха
(«Шлях»)

Про авторів:
Генерат створено у 2014 році. Леся Голубенко, Ірина Герасименко, Олена Шибулська, Ірина Коваленко, провідники та музиканти харківсько-владимирської групи

Про музичний альбом:
це перший альбом, зібраний у різних регіонах України. За допомогою досвідчених музикантів різних країн та часу гурту вдалося подолати чимало перешкод. Друге народження

ВІЗУАЛЬНЕ МИСТЕЦТВО

Олександр
ГЛЯДЕЛОВ
(«Карусель»)

Про автора:
43 роки,
Володарськ, документаліст, Київ

Про проєкт:
Мистецький проєкт посміє світлиці, зроблено в різні часи за різних обставин, в різних репертуарах, в різних порожніх війн, в величезному моральному і політичному навантаженні, в повільній українській реальності в сучасне покоління, в нашій важкій колективній біографії

ПУБЛІЦИСТИКА, ЖУРНАЛІСТИКА

Саренія
ПОДОВНА
(«Дівчата
зрізають коси»)

Про автора:
31 рік, журналістка, Київ

Про книгу:
Високий журналіст Подовна потрапила під обстріл бронекавіталі в парку для російсько-української війни. Відважно зробила кадр, який змінив тональність публіцистики. Журналістка потрапила в українську війну. Ця праця про Україну як такої, її історичні, сучасні, політичні, соціальні та інформаційні проблеми

ТЕАТРАЛЬНЕ МИСТЕЦТВО

Музично-театральна
формація
«НОВА ОПЕРА»
(«ЙОВ (YOV)»)

Про колектив:
створено у 2014 році. Микола Романів (Гитара) та Ілля Ратушнік (Бас), Івано-Франківськ

Про оперу ревізис:
Видання (Мікс) Тісної NOW. До яскравих оригінальних музичних історій, створених мовою посміє, ревізисує оперу та сучасну музику, розповідає про найважливіші театр. ревізис та анімація.

КІНОМИСТЕЦТВО

Цього року
Лауреата
не було обрано

Лауреати Шевченківської премії – 2020

Вебліографічна пам'ятка

Ромни – 2020

Лауреати Шевченківської премії – 2020:
пам'ятка / Центральна міська бібліотека для дорослих ім. Бориса Антоненка-Давидовича; укладач В. І. Салогуб. – Ромни, 2020.

Пам'ятка «Лауреати Шевченківської премії - 2020» має на меті інформування широкого загалу користувачів бібліотек про лауреатів однієї з найвизначніших державних нагород в галузі культури та мистецтва – Національної премії України імені Тараса Шевченка. Містить Указ Президента, короткі біографічні дані лауреатів премії та електронні ресурси, де можна зайти інформацію про них.

НАША АДРЕСА:

Центральна міська бібліотека для дорослих
ім. Бориса Антоненка-Давидовича
вул. Коржівська, 94
м. Ромни
42000
Тел. 5-31-53
ел. адреса: cmb@vk-romny.gov.ua

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ №72/2020

Про присудження Національної премії України імені Тараса Шевченка

На підставі подання Комітету з Національної премії України імені Тараса Шевченка постановляю:

1. Присудити Національну премію України імені Тараса Шевченка 2020 року:

ГАЛАНЕВИЧУ Марку Володимировичу, ГАРЕНЕЦЬКІЙ Ніні Миколаївні, КОВАЛЕНКО Ірині Валеріївні, ЦИБУЛЬСЬКІЙ Олені Олегівні, виконавцям гурту «ДахаБраха» - за музичний альбом «Шлях»;

ГЛЯДЕЛОВУ Олександрю Всеволодовичу, фотохудожникові - за мистецький проект «Карусель»;

КІЯНОВСЬКІЙ Маріанні Ярославівні, поетесі - за книгу поезій «Бабин Яр. Голосами»;

ПОДОБНІЙ Євгенії Володимирівні, журналістці - за книгу «Дівчата зрізають коси»;

ПРОХАСЬКУ Тарасу Богдановичу, письменникові - за книгу есеїв «Так, але...»;

ТРОЇЦЬКОМУ Владиславу Юрійовичу, режисерові,

ГРИГОРІВУ Роману Романовичу, композиторові,

РАЗУМЕЙКУ Іллі Костянтиновичу, композиторові - за оперу-реквієм «ЙОВ» («IYOV»).

2. Установити на 2020 рік розмір Національної премії України імені Тараса Шевченка 200 тисяч гривень кожна.

Президент України В.ЗЕЛЕНСЬКИЙ

6 березня 2020 року

Гурт «ДахаБраха» за музичний альбом «Шлях»

«ДахаБраха» – український музичний етно-гурт, організатором і художнім керівником якого є Владислав Троїцький. Назва гурту, за словами його учасників, складена зі староукраїнських слів «давати» та «брати». Свої пісні виконують староукраїнською.

Гурт сформувався на початку 2000-х років у творчій атмосфері театру «Дах» із молодих фольклористів та музикантів, що їх згуртував навколо себе Владислав Троїцький.

2004 — гурт починає концертну діяльність, зокрема в грудні виступає на Помаранчевому Майдані. У наступні роки гурт постійно виступає на українських та міжнародних фестивалях етнічної музики.

2006 — вийшов дебютний альбом гурту — «На добраніч». Наступними альбомами стали «Ягудки» та «На межі».

2010 — вийшов студійний альбом «Light».

Наприкінці березня 2010 року в Санкт-Петербурзі гурту «ДахаБраха» вручили премію ім. Курьохіна у сфері сучасної музики.

2016 — премія AP Prize від Радіо Аристократи за найкращий альбом року — «Шлях».

2018 — нагорода Elle Style Awards, як музичний проєкт року.

2012 — виходить альбом «Хмелева project», створений спільно з білоруським гуртом «PortMone».

Протягом зими-весни 2012 року на замовлення Національного центру Довженка гурт «ДахаБраха» створив музичний супровід до фільму «Земля».

Були єдиними представниками з України у легендарній передачі «Later... with Jools Holland» на BBC, а також в ефірах радіо KEXP та NPR.

Пісня «Sho Z-Pod Duba», випущена 2007 року, пролунала у рекламному ролику бренда «House 99» Девіда Бекхема.

17 січня 2020 р. гурт пройшов до фінального туру конкурсу на здобуття Шевченківської премії у номінації «Музичне мистецтво», а 27 лютого 2020 року стали лауреатами Шевченківської премії-2020.

До складу гурту входять:

Ніна Гаренецька — вокал, віолончель, басовий барабан;

Ірина Коваленко — вокал, джембе, перкусія, басовий барабан, жалійка, флейта, бугай, акордеон, фортепіано, укулеле;

Олена Цибульська — вокал, перкусія, басовий барабан;

Марко Галаневич — вокал, дарбука, табла, діджеріду, губна гармоніка, акордеон, кахон.

Арт-менеджером гурту є Ірина Горбань.

Електронні ресурси:

ДахаБраха // Вікіпедія : веб-сайт. – Електрон. дані та прогр. – Режим доступу: <https://cutt.ly/9tUOzBQ> (дата звернення 26.03.2020). – Назва з екрана.

Про нас. Назва ДахаБраха є оригінальним, яскравим і автентичними одночасно.// ДахаБраха : веб-сайт. – Електрон. дані та прогр. – Режим доступу: <https://www.dakhabrakha.com.ua/uk/about/> (дата звернення 26.03.2020). – Назва з екрана.

Гяделов Олександр Всеволодович за мистецький проект «Карусель»

Гяделов Олександр Всеволодович (нар. 30 липня 1956, Легниця, Польща) — український фотограф-документаліст, фотожурналіст. Висвітлював воєнні конфлікти в Молдові, Нагірному Карабаху, Чечні, Киргизстані, Сомалі, Південному Судані і Україні. Був двічі поранений у Молдові та на Донбасі під Ілловайськом.

З 1997 і до цього дня активно співпрацює з міжнародною гуманітарною організацією «Лікарі без кордонів» (Medecins Sans Frontieres) та бере участь у проектах в якості фотографа. Фотографії Гяделова регулярно використовують такі міжнародні організації, як MSF, HRW, The Global Fund, UNAIDS, UNICEF. Висвітлює важливі соціальні проблеми в суспільстві, такі як — воєнні конфлікти, гуманітарні кризи, безпритульні діти, в'язниці, епідемії ВІЛ/СНІД, туберкульозу та Гепатиту С, наркоманія. Автор більше ніж 40 персональних виставок та 3 книг. Член журі фотоконкурсів «Фотограф Року 2012», Конкурс української військової фотографії (2016), DOCUDAYS.UA-2017, Фотопремія «ОККО» та інших. Свідомо

фотографує аналоговою камерою на чорно-білу плівку та сам друкує свої фотографії у домашній фотолабораторії в Києві.

Викладач в українських фото-школах «Школа фотографії Віктора Марущенко» та «Bird in Flight».

Лауреат Шевченківської премії 2020 року за фотопроект «Карусель».

Гляделова можна вважати соціальним фотографом, більшість героїв його знімків найменш соціально захищені верстви населення – безпритульні діти, хворі на туберкульоз, гепатит та ВІЧ/СНІД, в'язні тюрем, жертви війн та соціального насильства.

Фотопроект «Карусель» – збірка фотографій різних періодів новітньої історії України. «Гляделов поєднує світлини, зроблені в різний час і за різних обставин (в дитячих інтернатах, місцях позбавлення волі, в'язничних лікарнях), включно з найновішими кадрами з воєнної української реальності, в єдине полотно, або, радше, у коло», – йдеться в описі проекту.

Гляделов робить світлини у зонах, які перебувають на маргінесі соціуму і відкинуті системою не просто як незручні, бо вони не вкладаються у звичну картину, а й відкидаються соціумом просто за якоюсь суспільною згодою.

Електронні ресурси:

Гляделов Олександр Всеволодович // Вікіпедія : веб-сайт. – Електрон. дані та прогр. – Режим доступу:

<https://cutt.ly/EtUORov> (дата звернення 27.03.2020). –

Назва з екрана.

Документальний фотограф Олександр Гляделов став лауреатом Шевченковской премии // BIRD IN FLIGHT : веб-сайт. – Електрон. дані та прогр. – Режим доступу:

<https://cutt.ly/OtUFORr> (дата звернення 27.03.2020). – Назва

з екрана.

Котляр А. Олександр Гляделов, фотодокументаліст: Життя, смерть, любов та інші неминучі обставини [Інтерв'ю] Інтерв'ю з України: веб-сайт. – Електрон. дані та прогр. – Режим доступу:

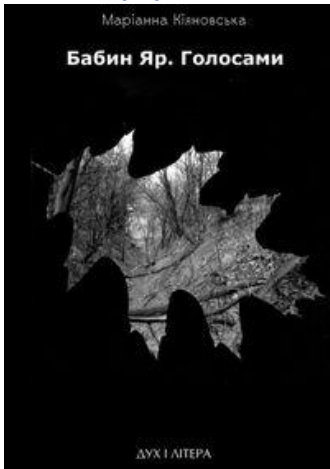
[https://rozmova.wordpress.com/2019/07/09/oleksandr-](https://rozmova.wordpress.com/2019/07/09/oleksandr-hlyadelov-2/)

[hlyadelov-2/](https://rozmova.wordpress.com/2019/07/09/oleksandr-hlyadelov-2/) (дата звернення 27.03.2020). – Назва з екрана.

Кіяновська Маріанна Ярославівна за книгу поезій «Бабин Яр. Голосами»

Маріанна Ярославівна Кіянівська (нар. 17 листопада 1973, Нестеров, нині Жовква, Львівської області) — українська поетеса, прозаїк, есеїстка, перекладачка, літературний критик та літературознавиця. Членкиня Національної спілки письменників України, Українського ПЕНклубу.

1997 року закінчила філологічний факультет Львівського національного університету ім. Івана Франка.

У студентські роки належала до жіночого літературного угруповання ММЮННА ТУГА (за першими літерами імен: Мар'яна Савка, Маріанна Кіяновська, Юлія Міщенко, Наталка Сняданко, Наталя Томків; ТУГА – «Товариство усамітнених графоманів»).

З 2001 по 2005 рік – координатор Львівського осередку Асоціації українських письменників.

У січні 1999 року була учасницею акції «Січ Уяздовська» (Варшава). У 2003 р. та 2008 р. стипендіат програми Міністра культури Польщі «Gaude

Polonia». Лауреат кількох міжнародних поетичних фестивалів, у т. ч. – Міжнародного фестивалю у Віленці (Словенія) – CEI Fellowship-2007, Міжнародного фестивалю «Київські Лаври» (2012) та ін.

З 2011 року є засновницею та директором незалежної літературної премії «Великий Їжак», якою відзначаються автори найкращих сучасних україномовних книжок для дітей. Основною метою цього визначного й безпрецедентного для України, українського дитячого письменництва, книговидавництва й літератури в цілому, проекту – є популяризація якісної друкованої книги серед дітей та підлітків й формування європейської читацької порядності та свідомості, серед засилля піратських копій та оцифровок, та передусім – підвищення культури читання серед молодих українців до належного та справедливого рівня ознаки престижу й високого соціального статусу.

Твори Кіяновської перекладалися англійською, німецькою, італійською, шведською, азербайджанською, грузинською, польською, сербською, чеською, словацькою, словенською, литовською, білоруською та російською мовами, івритом. Як поет і прозаїк є учасницею численних антологій.

Переклади публікує у періодичних виданнях, в антологіях та окремими книгами. Нагороджена Почесним знаком «За заслуги перед польською культурою» (2014).

«373» визнано Книжкою року в номінації «Поезія» XVI Всеукраїнського рейтингу «Книжка року 2014»; «ДО ЕР» визнано Книжкою року в номінації «Поезія» в Рейтинговій акції творчих спілок.

Електронні ресурси:

Кіяновська Маріанна Ярославівна // УкрЛіб. Бібліотека української літератури : веб-сайт. – Електрон. дані та прогр. – Режим доступу: <https://www.ukrlib.com.ua/bio/printit.php?tid=14860> (дата звернення 27.03.2020). – Назва з екрана.

Кіяновська Маріанна Ярославівна // Вікіпедія : веб-сайт. – Електрон. дані та прогр. – Режим доступу: <https://cutt.ly/NtUFFK1> (дата звернення 27.03.2020). – Назва з екрана.

Подобна Євгенія Володимирівна за книгу «Дівчата зрізають коси»

Подобна Євгенія Володимирівна (нар. 7 липня 1989) — українська журналістка, воєнна кореспондентка, медіатренерка, викладачка кафедри мультимедійних технологій та медіадизайну Інституту журналістики Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Лауреатка Шевченківської премії 2020 року за книгу «Дівчата зрізають коси».

Закінчила Інститут журналістики Київського національного університету імені Тараса Шевченка, здобула кваліфікацію магістра журналістики. Захистила кандидатську дисертацію за спеціальністю «Теорія та історія журналістики».

Працювала в журналісткою в друкованих ЗМІ, зокрема в газетах «День», «Газета по-києвски», «Полтавський вісник», журналі «Prevention». Займалася художнім репортажем. Працювала асистентом режисера, журналістом та сценаристом студії «Пілот».

Працювала на 5 каналі на посаді кореспондента відділу новин та воєнним кореспондентом.

Проводила тренінги на теми соціальної журналістики, безпеки журналістів в зоні бойових дій, взаємодії державних органів та ЗМІ, телевиробництва.

Як науковець Євгенія Подобна займається історією журналістики, воєнною журналістикою, питаннями журналістської етики. Євгенія Подобна є авторкою 24 наукових публікацій.

В Інституті журналістики Київського національного університету імені Тараса Шевченка викладає такі курси, як «кросмедійна журналістика», «професійний відеомонтаж та редагування

відеоконтенту», «мультимедійний контент».

Електронні ресурси:

Подобна Євгенія Володимирівна // Віртуальний музей інституту журналістики : веб-сайт. – Електрон. дані та прогр. – Режим доступу: <http://labs.journ.univ.kiev.ua/spring2017/3921-2/> (дата звернення 27.03.2020). – Назва з екрана.

Подобна Євгенія Володимирівна // Вікіпедія : веб-сайт. – Електро. Дані та прогр. – Режими доступу: <https://cutt.ly/AtUFKTO> (дата звернення 27.03.2020). – Назва з екрана.

Прохасько Тарас Богданович книгу есеїв «Так, але...»

Тарас Богданович Прохасько (нар. 16 травня 1968, Івано-Франківськ) — сучасний український письменник, журналіст, один із представників станіславського феномену. Брат перекладача Юрія Прохаська, племінник Ірини Вільде.

Закінчив біологічний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка (1992). Брав участь у студентському русі 1989-1991 років, у «революції на граніті» у Києві у 1990 року.

За словами Прохаська, він вирішив стати письменником ще з 12 років. У школі не читав радянських українських авторів. Тільки після армії прочитав вірші Дмитра Стуса та почав писати сам. Оскільки Тарас вчився на абсолютно немистецькому біологічному факультеті, Прохасько певний час вважав, що сучасної української літератури не існує. Перші її твори він прочитав лише у 1990 році, коли познайомився з Юрком Іздриком, який розвісив в Івано-Франківську оголошення про створення літературно-мистецького часопису «Четвер». Перші твори Прохаська Іздрик не прийняв, а згодом Тарас написав своє перше оповідання «Спалене літо», яке було опубліковане у часописі.

Після закінчення навчання змінив безліч професій: трудився в Івано-Франківському інституті карпатського

лісівництва, викладав у школі рідного міста, був барменом, сторожем, ведучим на радіо FM «Вежа», працював у художній галереї, в газеті, на телестудії.

У 1998 році почав працювати журналістом у львівській газеті «Експрес», згодом писав авторські колонки до «Експресу» та «Поступу». Коли друзі Прохаська створили «газету його мрій», почав писати статті та вести авторську колонку в Івано-Франківській обласній тижневій газеті «Галицький кореспондент».

У 2004 році кілька місяців прожив у Кракові, отримавши літературну стипендію польської культурної фундації «Stowarzyszenie Willa Decjusza — Homines Urbani». У квітні 2010 року Прохасько вперше відвідав США, де в нього відбулися творчі вечори у Нью-Йорці та Вашингтоні.

Нагороди:

1997 — лауреат премії видавництва «Смолоскип».

2006 — перше місце у номінації «Белетристика» за книгу «З цього можна було б зробити кілька оповідань» (версія журналу «Кореспондент»).

2007 — третє місце у номінації «Документалістика» за книгу «Порт Франківськ» (версія журналу «Кореспондент»).

2007 — лауреат літературної премії імені Джозефа Конрада (заснована Польським інститутом у Києві).

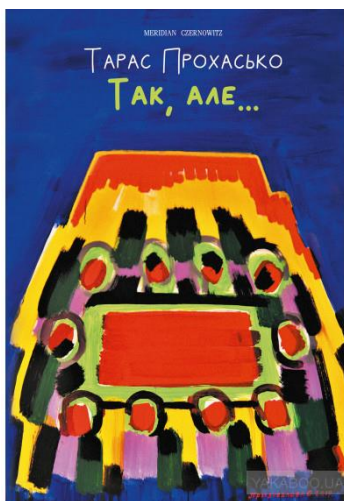
2011 - книгу Тараса Прохаська «БотакЄ» було визнано «Книгою року».

Електронний ресурс:

Прохасько Тарас Богданович // Вікіпедія : веб-сайт. – Електрон. дані та прогр. – Режим доступу: (дата звернення 30.03.2020). – Назва з

<https://cutt.ly/4tUFVLp>
екрана.

Прохасько Тарас // Видавництво Старого Лева: веб-сайт. – Електрон. дані та прогр. – Режим доступу: <https://starylev.com.ua/old-lion/author/prohasko-taras> (дата звернення 30.03.2020). – Назва з екрана.

**Троїцькому Владиславу Юрійовичу, режисерові,
Григоріву Роману Романовичу, композиторові,
Разумейку Іллі Костянтинівичу, композиторові - за
оперу-реквієм «ЙОВ» («ІУОВ»).**

Владислав Юрійович Троїцький (нар.26 листопада 1964, Улан-Уде, СРСР) — український театральний актор, режисер, драматург і телеведучий російського походження.

Засновник першого в Україні незалежного театру Дах.

Засновник і художній керівник гуртів Дахабраха, фрік-кабаре Dakh Daughters, лялькове кабаре ЦЕШО, проекту NOVAOPERA.

Засновник і президент міжнародного мультидисциплінарного фестивалю ГОГОЛЬФЕСТ.

Режисер у театрах України, Німеччини, Угорщини, Польщі, Швейцарії.

Офіцер Ордену Мистецтв і Літератури.

Григорів Роман Романович (нар. 1984, Івано-Франківськ) — український композитор, музикант, автор опер, камерних, вокальних та симфонічних творів, музики до вистав та кіно. Композитор, диригент та виконавець формації NOVA OPERA. Співзасновник (разом із композитором

Іллею Разумейко) та президент міжнародного фестивалю сучасного мистецтва PORTO FRANKO.

Разумейко Ілля Костянтинович (нар. 18 серпня 1989, Запоріжжя) — український композитор, музикант, автор опер, електронної та вокальної музики. Композитор, лібретист та перформер формації NOVA OPERA. Співзасновник (разом із композитором Романом

Григорівим) та арт-директор міжнародного фестивалю сучасного мистецтва PORTO FRANKO.

«IYOV» (ЙОВ) — опера-реквієм для підготовленого фортепіано, віолончелі, барабанів та голосів режисера Владислава Троїцького та композиторів Романа Григоріва та Іллі Разумейка, створена в рамках проекту та за участі артистів формації NOVA OPERA.

«IYOV» поєднує риси античної грецької драми, барокової опери, ораторії, реквієму та риси постмодерного театру. Драматургія спектаклю заснована на контрастних зіставленнях читань книги Йова і частин католицької заупокійної меси, в основі яких — традиційний латинський текст.

Музика Йова поєднує в собі мінімалізм і авангард, неокласицизм і рок. Хорові епізоди та інструментальні інтермедії, яких нараховується 14, чергуються з частинами, що використовують повний спектр людського голосу: від класичного джазового та народного співу до дихання, лементу, шепоту і обертонового співу.

Music Theatre NOW включив оперу «IYOV» до ТОП-10 найкращих музично-театральних перформансів сучасності.

Електронні ресурси:

Троїцький Владислав Юрійович // Вікіпедія : веб-сайт. – Електрон. дані та прогр. – Режим доступу: <https://cutt.ly/htUF1tz> (дата звернення 30.03.2020). – Назва з екрана.

Григорів Роман Романович // Вікіпедія : веб-сайт. – Електрон. дані та прогр. – Режим доступу:

<https://cutt.ly/etUF2gg> (дата звернення 30.03.2020). – Назва з екрана.

Разумейко Ілля Костянтинович // Вікіпедія : веб-сайт. – Електрон. дані та прогр. – Режим доступу: <https://cutt.ly/etUF3cS> (дата звернення 30.03.2020). – Назва з екрана.

ІЮОВ // Вікіпедія : веб-сайт. – Електрон. дані та прогр. – Режим доступу: <https://uk.wikipedia.org/wiki/ІЮОВ> (дата звернення 30.03.2020). – Назва з екрана.

